

Det er det, vi har gjort. Det viser sig nu, hvordan regeringens og statsministerens moralkodeks er: Den grundlovstale, som blev holdt i 2001, om at man ikke ville acceptere den form for misbrug og foragt for Folketinget, var mundsvejr. Det viser sig, at statsministeren meget gerne vil have, at man foragter Folketinget. Det er jo sket over flere år, og det kan regeringen gøre, fordi den har et parlamentarisk grundlag, der accepterer det.

Så oppositionen har i og med, at vi er et mindretal, ingen mulighed for at vælte regeringen. Vi kan påpege, at der er et skisma mellem det, statsministeren siger, og det, statsministeren gør. Når der kan være det skisma, er det udelukkende, fordi man har et parlamentarisk grundlag, som ikke ønsker at tage konsekvenserne.

Det er bare den konstatering, vi kan komme med på baggrund af en i øvrigt udmærket debat, som meget klart har fået frem, at når man har en de facto-flertalsregering, så stiller det nogle andre betingelser for den parlamentariske debat og den parlamentariske kontrol, fordi det faktisk også indebærer, at selv om man er parlamentarisk grundlag, så har man også et ansvar for at sikre, at respekten om Folketinget bliver bevaret.

Det er derfor, der også har været en hel del kritik af Dansk Folkepartis gøren og laden og en undren over, at man den ene dag springer op og siger: Nu er det slut! og den næste dag falder man ned og siger, at man alligevel ikke agter at foretage sig noget. Det er jo den form for kritik, man som parlamentarisk grundlag udsætter sig for, når man siger et og gør noget andet.

Kl. 17.05

Vi kan som opposition jo ikke skaffe de 90 mandater før efter et folketingsvalg, og derfor kan vi alene bruge en sådan forespørgselsdebat til at påpege det misforhold, der er mellem ord og gerning.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren, som gerne må blive stående. Der er blevet bedt om ordet for korte bemærkninger. Hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er kun for at konstatere, vil jeg sige til hr. Ole Sohn, at vi så nu fra tre forslagsstillere har fået tre forskellige versioner af den tekst til forslag til vedtagelse, der ligger på vores bord, godt nok fra fire partier. Men det er jo, fordi vi ikke

har haft anledning til at stille det fjerde parti spørgsmål. Det er jo Socialdemokratiet. De havde holdt deres ordførertale på det tidspunkt, hvor vi fandt ud af, at der var meget stor variation i bedømmelsen af det forslag, man selv fremsætter.

Kan hr. Ole Sohn ikke forstå, at vi er nogle, der begynder at bliver en smule forvirret og måske synes, det er klogere at udtale skarp kritik, når der er grund til at udtale skarp kritik af den situation, vi står i, bl.a. i lyset af, at statsrevisorerne skarpt påtaler, at vi i Finansudvalget ikke har fået fuldt dækkende oplysninger. Det er bedre at have et forslag til vedtagelse, hvor man helt konkret går ind og påtaler den slags forhold, end et forslag til vedtagelse, der er så udsvævende og svært at finde ud af hvad egentlig indeholder som det, SF er medforslagsstiller til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg, at spørgeren er klogere end som så.

Det forslag til vedtagelse, Dansk Folkeparti har fremsat, og som man selvfølgelig har clearet med Venstre og De Konservative forinden, så man var enige om, hvad konsekvenserne af det skulle være, er jo en gentagelse af en kritik, som hele Folketinget har været enig i. Man vil have svært ved ikke at tilslutte sig statsrevisorerne kritik. Og det har vi jo gjort i et enstemmigt Finansudvalg, endda flere gange.

Det, der er det nye, er, at vi her diskuterer, hvordan en regering, en minister, har forholdt sig over for Finansudvalget og Folketinget. Der ligger tre på hinanden følgende mere og mere skarpe kritikpunkter fra statsrevisorerne. Der er det kun et parti, sådan som den parlamentariske situation er i dag, som har mulighed for at kunne bestemme konsekvensen heraf. Det er en regerings parlamentariske grundlag, og sådan vil det altid være, fordi oppositionen jo af naturlige årsager vil være i mindretal. Så derfor er vores forslag til vedtagelse lagt præcis sådan til rette, at statsministeren drager den konsekvens, som det parlamentariske grundlag tilsiger statsministeren at drage.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, det var jo godt nok en lang forklaring, det må jeg blankt erkende.

Men det er vel et eller andet udtryk for, at hvis man i Finansudvalget f.eks. i lighed med statsrevisorerne skarpt har påtalt, at ministeren